

Перемога над спокусами

Особливий подарунок
на Новий рік

«Школа – це моя друга родина»

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

БОГ Є ЛЮБОВ!

СІЧЕНЬ 2014

Краще – попереду

с. 3

*М*ожливо, ви чули про людину на ім'я Луїджі Тарісія. Він колекціонував стародавні скрипки, зроблені відомими майстрами. Після його смерті в будинку знайшли 246 найцінніших інструментів. Одним із них виявилася унікальна скрипка Страдиварі, яка зберігалася торговцями антикваріатом і колекціонерами 157 років і за цей час не видала ні звуку. Луїджі Тарісія сам ніколи не користувався нею й нікому не дозволяв торкатися до її струн. Щось схоже відбувається з людьми, які живуть у християнських країнах. У їхньому будинку є Біблія, але вона припадає порохом на книжковій полиці. Вони не читають її самі й нікому не розповідають про Бога, про Якого ця Біблія повідомляє.

Дорогі читачі «Адвентистського вісника»!

Щодня спостерігаючи за тим, що відбувається в нашому світі, ми все сильніше чекаємо на Другий прихід нашого Господа. Здається, ніколи ще не панувало у світі таке напруження, як сьогодні, природні катаклізми поглинають наш світ усе частіше й частіше. Усе, що відбувається, закликає нас спрямувати свої погляди на Спасителя й об'єднатися з Ним у проповіді Євангелія в новому 2014-му році.

Кожний із нас бував на вокзалі й нерідко ставав свідком того, коли якийсь пасажир намагався наздогнати поїзд, на який запізнився. Людина бігла щосили, іноді навіть ризикувала життям, щоб встигнути, але, на жаль, поїзд їхав, а розгублений пасажир залишався на пероні. Невдача, котра спіткала його, була пов'язана не з тим, що він біг недостатньо швидко, а з тим, що він почав свій біг занадто пізно.

Але така ситуація не критична. Якщо ви не встигли на один рейс, можна сісти на інший. А як щодо спасіння душі та вічності? Не відкладайте питання власного спасіння, а також розповідайте своїм сусідам і друзям про Спасителя!

Бажаємо вам, дорогі читачі, щоб у новому році ви були активнішими в справі благовістя. Живучи для Бога, служачи Йому й своїм близьким, ви змінюєте світ Його силою й змінюєтеся самі. Нехай ваш характер і ваше життя будуть красномовнішими, ніж ваші слова. Адже як писала вісниця Божа: «Спокійне послідовне життя чистого, правдивого християнина – це красномовне свідчення, значно могутніше за красномовні слова. Те, якою є людина, справляє більший вплив, аніж те, що вона говорить. Слуги, послані до Ісуса, повернулися назад з повідомленням, що ніколи ще людина не говорила так, як Він. Але причиною цього було те, що ніколи ще людина не жила так, як жив Він. Якби Його життя було не таким, Він не міг би говорити так, як говорив. Його слова володіли силою переконання, бо походили з чистого, святого серця, сповненого любові, співчуття, доброзичливості й істини. Саме наші характер і життя визначають вплив, який ми справляємо на інших» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 469).

Довіряйте Божим обітницям, адже вони незмінні, вони діють і сьогодні. Господь готовий виконати їх у вашому житті. Пам'ятайте, що в цьому світі немає нікого, хто міг би перешкодити впливу Божих обітниць на ваше життя, крім вас самих.

У новому 2014 році, як і раніше, читайте нетлінне Слово Боже, насолоджуйтеся ним, і небесні благословення зіллються на вас!

Редакція «Адвентистського вісника»
вітає вас із Новим 2014 роком!

Краще — попереду

Артур Штеле

Усе змінюється в цьому світі: час, люди... На кого нам покладатися? На що сподіватися? Біблія говорить: змінюється все, крім одного — Слова Божого. Воно існуватиме не одне десятиліття і навіть не тисячоліття. Усе зміниться, усе мине, а Слово Боже повіки стоятиме. Ось чому Біблія продовжує говорити, звертаючись зі своєю вісткою до нас, людей XXI століття.

«Утішайте, втішайте народа Мого, говорить ваш Бог! Промовляйте до серця Єрусалиму, і закликайте до нього, що виповнилась його доля тяжка, що вина йому вибачена, що він за свої всі гріхи вдвоє взяв з руки Господа! Голос кличе: На пустині вготуйте дорогу Господню, в степу вирівняйте битий шлях Богу нашому! Хай підійметься всяка долина, і хай знизиться всяка гора та підгірок, і хай стане круте за рівнину, а пасма гірські — за долину! І з'явиться слава Господня, і разом побачить її кожне тіло, бо уста Господні оце прорекли! Голос кличе: «Звіщай!» Я ж спитав: «Про що буду звіщати? Всяке тіло — трава, всяка ж слава — як цвіт польовий: трава засихає, а квітка зів'яне, як подих Господній повіє на неї!» Справді, народ — то трава: трава засихає, а квітка зів'яне, Слово ж нашого Бога повіки стоятиме! На гору високу зберися собі, благовіснику Сіону, свого голоса сильно підвищ, благовіснику Єрусалиму! Підвищ, не лякайся, скажи містам Юди: Ось Бог ваш!» (Іс. 40:1-9).

У Євангелії від Луки Ісус Христос сказав, що «Син Людський прийшов знайти та спасти те, що загинуло» (Луки 19:10). Бог — не суворий суддя, який за першої нагоди карає нас, а люблячий Творець, Який завжди прагне спасти. Саме про це ми читаємо в пророка Ісаї: «Зійди на гору й розкажи всім жителям землі, що Бог є й що Він любить їх». Але це ще не все. Подивіться, що далі говорить пророк: «Ось прийде Господь, Бог, як сильний, і буде рамено Його панувати для Нього! Ось із Ним нагорода Його, а перед обличчям Його — відплата Його» (Іс. 40:10).

Розповідайте іншим про те, що Бог не тільки любить, не тільки шукає шляхи для спасіння людини, але що Він незабаром прийде. Розповідайте про те, що Господь прийде з силою й великою славою. Можливо, ви чули про людину на ім'я Луїджі Тарісія. Він колекціонував стародавні скрипки, зроблені відомими майстрами. Після його смерті в будинку знайшли 246 найцінніших інструментів. Одним із них виявилася унікальна скрипка Страдиварі, яка зберігалася торговцями антикваріатом і колекціонерами 157 років і за цей час не видала ні звуку. Луїджі Тарісія сам ніколи не користувався нею й нікому не дозволяв торкатися до її струн. Щось схоже відбувається з людьми, які живуть у християнських країнах. У їхньому будинку є Біблія, але вона припадає порохом на книжковій полиці. Вони не читають її самі й нікому не розповідають про Бога, про Якого ця Біблія повідомляє.

У своїй автобіографії відомий американський проповідник Біллі Грем згадав про інавгурацію президента Джона Кеннеді. Після інавгурації Джон Кеннеді сів в автомобіль і поїхав у свою резиденцію. Серед людей, котрі стояли вздовж дороги й вітали президента, Кеннеді помітив Біллі Грема. Президент зупинив автомобіль, вийшов з нього, підійшов до проповідника й запитав: «Біллі, а ти віриш у Другий прихід Ісуса Христа?». «Так, я вірю», — відповів Біллі Грем. «А наша Церква вірить у Другий прихід?» — продовжував Кенне-

ді. Біллі Грем відповів: «Так, Церква вірить». Кеннеді здивувався: «Але я в жодній проповіді не чув про це. Поговорю з тобою пізніше», — і сів в автомобіль.

У 1963 році вони зустрілися знову на так званому «молитовному сніданку» в Білому домі. Біллі Грем сказав невелику проповідь. Проповідник перед тим застудився, тому відразу після проповіді поспішав покинути Білий дім. За ним пішов Джон Кеннеді. У коридорі він звернувся до Біллі Грема: «Біллі, ти не міг би поїхати зі мною? Мені потрібно з тобою поговорити». Але Біллі Грем відповів: «Вибачте, я застудився, у мене температура. Не могли б ми з вами зустрітися пізніше?». «Звичайно», — сказав президент. Але ця зустріч так і не відбулася. Того ж року життя Джона Кеннеді трагічно обірвалося.

Дорогі друзі, сьогодні світ навколо нас гине, не знаючи Бога, не знаючи про Його любов і про те, що Він незабаром прийде на Землю. Подивіться, що про це говорить пророк: «Він отару Свою буде пасти, як Пастир, раменом своїм позбирає ягнята, і на лоні Своему носитиме їх, дійняків же провадити буде!» (Іс. 40:11).

Всемогутній і всесильний Бог незабаром прийде! Він — добрий Пастир, Який готовий взяти людину на руки й нести її. І наступні тексти 40-го розділу розповідають нам, з одного боку, про силу та всемогутність Бога, а з іншого — про те, що в Нього є час для тих, хто впав і потребує допомоги. Натхненний Богом автор описує

велич Божу такими словами: «Хто води поміряв своєю долонею...» (Іс. 40:12). Ця фраза означає: «Хто з вас, які намагаються повстати проти Бога, здатний виміряти усі моря та океани?». Далі автор запитує: «А п'ядею виміряв небо?» П'ядь – це відстань від кінця великого пальця до кінчика мізинця при їхньому найбільшому розсуванні. Ісаїя говорить, що Бог настільки великий, що Небеса вимірює п'яддю. Цим пророк бажає показати, що Бог набагато більший за той Його образ, який склався в нашій уяві.

«Хто... третиною міри обняв пил землі, і гори ті зважив вагою, а взгір'я – шальками?» (в. 12). Тут в оригіналі використовуються два різні слова для позначення ваг. Першим словом позначаються ваги, якими користуються сьогодні продавці кавунів на ринках Середньої Азії. На одну чашу ваг кладуть велику гирю, а на іншу – кавун. На таких вагах Господь зважує гори. Другий вислів – «шальки» – означає аптечні ваги для зважування ліків. Це мініатюрні ваги з маленькими чашечками й гирьками. Такі ваги підвішуються на вказівний палець. Більше того, є всі підстави вважати, що тут мова йдеться про ваги, на яких зважували волосся. На таких вагах Бог зважує пагорби. Неймовірно! Наскільки великий Господь, Якому ми служимо! «Хто Господнього Духа збагнув, і де та людина, що ради своєї подавала Йому? З ким радився Він, і той напоумив Його, та навчав путі права, і пізнання навчив був Його, і Його напоумив дороги розумної? Та ж народи – як крапля з відра, а важать – як порох на шальках! Та ж Він острови підіймає, немов ту пилинку! І Ливана не вистачить на запаління жертвне, не стане й звір'я Його на цілопалення» (Іс. 40:13-16).

У цих віршах пророк описує велич Господа, використовуючи чудові метафори. Найвідомішою горою в Палестині була гора Ліван. Високі ліванські кедри славилися на цілий світ, увесь Ліван був покритий ними. Тобто пророк говорить: «Мій Бог настільки великий, що всіх дерев Лівану не вистачить для того, щоб розпалити для Нього жертвник. Щоб принести Йому жертву, недостатньо всіх тварин на Лівані».

«Насупроти Нього всі люди – немовби ніщо, пороховані в Нього

марнотою та порожнечою. І до кого вподобите Бога, і подобу яку ви поставите поруч із Ним?» (Іс. 40:17, 18). Чим більше пророк говорить про велич Бога, тим менше він розуміє поведінку людей, які роблять золоті статуї, зображення та поклоняються ідолам. «Майстер божка відливає, золотар же його криє золотом, та виливає йому срібляні ланцюжки. Убогий на дара такого бере собі дерево, що не гниє, розшукує вправного майстра, щоб поставив божка, який не захитається» (Іс. 40:19, 20).

Звичайно, ми можемо заперечити, що не поклоняємося зображенням і бовванам. Але подивимося правді в очі. У кожного з нас є свої боги. Гроші. Чи знайомий вам цей бог? Пророк сказав би сьогодні: «Ви надієтеся на папір? У давнину люди хоча б на золото, на гарні зображення, на бовванів покладалися, а ви сьогодні надію покладаєте на папір? Невже заради паперу ви відмовитеся від всемогутнього й весилюного Бога?»

Далі Ісаїя говорить: «Хіба ви не знаєте, чи ви не чули, чи вам не сповіщено здавна було, чи ви не зрозуміли підвалин землі? Він Той, Хто сидить понад кругом землі, мешканці її – немов та сарана. Він небо простяг, мов тканину тонку, і розтягнув Він його, мов намета на мешкання. Він Той, Хто князів обертає в ніщо, робить суддів землі за марноту: вони не були ще посаджені, і не були ще посяні, і пень їхній в землі ще не закоренився, та як тільки на них Він дмхнув, вони повсихали, і буря понесла їх, мов ту соломку!» (Іс. 40:21-24). Ви надієтеся на князів, правителів, політиків. Вони багато чого обіцяють, але коли приходить час виконувати обіцянки, їх і сліду нема. Поки людина працює, їй обіцяють гідне пенсійне забезпечення. Коли ж вона виходить на пенсію, її очікує розчарування. І вже не знайти тих, хто обіцяв їй забезпечену старість. «Чому ж ви покладаєте свої надії на людей? – запитує пророк. – Погляньте на Того, Хто завжди був, є й буде вічно». «І до кого Мене прирівняєте, і Йому буду рівний? говорить Святий. Підійміть у височину ваші очі й побачте, хто те все створив? Той, Хто зорі виводить за їхнім числом та кличе ім'ям їх усіх! І ніхто не загубиться через

всесильність та всемогутність Його» (Іс. 40:25, 26).

В оригіналі в цих словах закладений заклик: подивіться на небо, подивіться на мільярди зірок! Бог кожну зірку знає на ім'я. Дивлячись на велич Бога, людина німіє від подиву. «Якщо Бог такий великий і сильний, чи є Йому діло до мене, до моїх потреб і переживань?» – запитує вона. Та пророк запевняє людину: «Бог, Який кожну зірку знає на ім'я, знає й тебе». «Пощо говориш ти, Якове, і кажеш, Ізраїлю: “Закрита дорога моя перед Господом, і від Бога мого відійшло моє право”. Хіба ж ти не знаєш, або ти не чув: Бог відвічний – Господь, що кінці землі Він створив? Він не змучується та не втомлюється, і не збагнений розум Його» (Іс. 40:27, 28). Бог усе знає, і Йому не потрібно всебічно вивчати будь-яке питання для того, щоб правильно його зрозуміти. Пророк Ісаїя говорить: «Бог, Якому ми служимо, усе знає, усе бачить, не втомлюється й перебуває вічно». «Він змученому дає силу, а безсилому – міць. І помучаться хлопці й потомляться, і юнаки спотикнуться – спіткнуться, а ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати – і не потомляться, будуть ходити – і не помучаться!» (Іс. 40:29-31).

Утомлюються не тільки люди похилого віку, але й молоді. Якщо ви – людина літня, і навіть якщо вам уже за 80, але ви надієтеся на Бога, то кращий час для вас – попереду, тому що всемогутній Господь дає силу стомленому.

40-ий розділ Книги пророка Ісаї наповнений пророцтвами, вони звернені до тих, хто покликаний розповісти світові про люблячого, всемогутнього, весилюного Господа, Який незабаром повернеться. Пророк скаржиться: «Господи, досить уже! Ніхто не слухає мене, усі бажають поклонитися грошам, а не Тобі!» У відповідь на скаргу зневіреного проповідника звучить чудова обітниця, записана в Ісаї 40:30, 31.

Якщо ви розповідатимете людям про Бога, ваші сили зміцняться. Якщо ви оберете своїм Богом всемогутнього й всемогутнього Господа, про Якого говорить пророк Ісаїя, то найкраще у вашому житті очікує вас попереду!

У кого зовсім немає РЕЛІГІЇ?

Микола Лібенко

«А до Бога говорять вони: „Уступися від нас, – ми ж доріг Твоїх знати не хочем! Що таке Всемогутній, що будем служити Йому? І що скористаєм, як будем благодати Його?“» (Йова 21:14, 15).

Після важкого плавання Галилейським морем Ісус зі Своїми учнями прибув у країну Герасинську (Гадаринську). Про цю подію у своїх Євангеліях розповідають три апостоли – Матвій, Марк і Лука, і кожний з них згадує такі деталі, які відсутні в інших. Ці уточнення ширше розкривають нам картину того, що відбулося на околицях Гераси.

Читаючи цей уривок, ми бачимо, у якій темряві перебували жителі Герасинського краю. Ісус же прийшов у цей світ, щоб світлом Свого вчення розігнати темряву, що огорнула серця грішних людей.

Мешканці Гераси та її околиць жили в гріховному рабстві, однак вони не були забуті Богом. Незважаючи на їхнє видиме поклоніння Богові та розмови про Нього, спосіб життя цих людей не відрізнявся від язичницького. Вони голосно заявляли про свою віру в єдиного Бога й були впевнені, що крокують правильним шляхом. Та якщо наша релігія зводиться лише до словесних заяв про неї, вона вже є не живою спасаючою релігією, а мертвою й тією, що несе смерть.

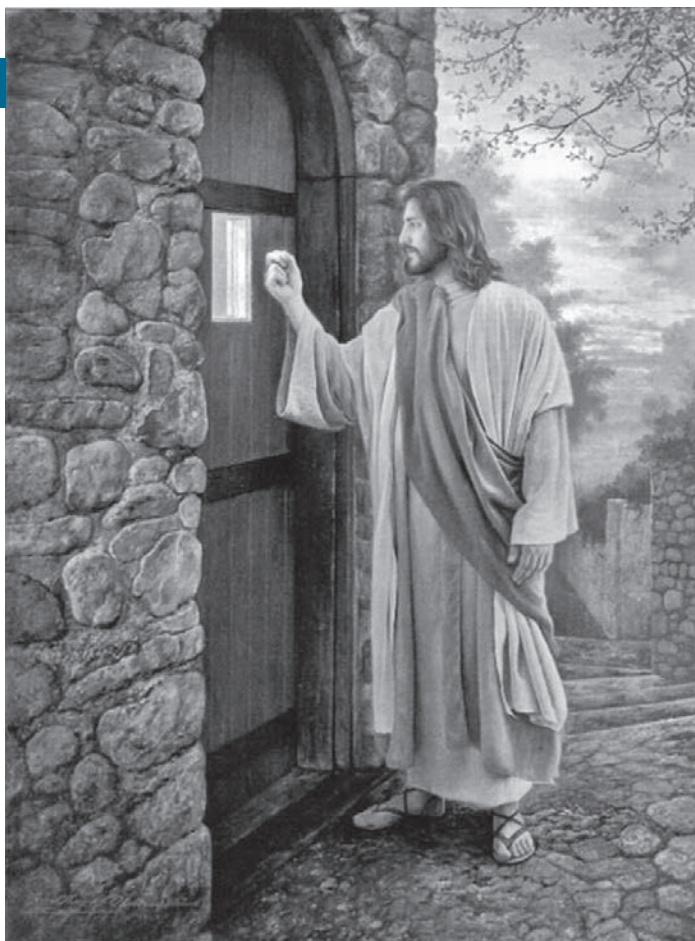
Христос прийшов до жителів Герасинської країни з добрими намірами: радикально змінити їхні душі, відтворити в них утрачені образ і подобу Божу. «Дух Господній на Мені, бо Він помазав Мене благовістити убогим, послав Мене зціляти розбитих серцем, проповідувати полоненим визволення, сліпим – прозріння, і пригноблених відпустити на волю; звідати рік Господнього помилування» (Луки 4:18, 19).

Назустріч Господу вибігли двоє біснуватих. Вони мали людську подобу, але що людського було в їхніх діях?

Ці чоловіки в и р а ж а л и сатанинську волю. Сатана добре знав, куди прямував Ісус. У Господа воля й задум одні – спасти людей. А в сатани воля й плани інші – цих людей знищити. Він вирішив за допомогою тих, хто став його жертвою, перешкоджати шляхам Господнім. Чого ще, крім підступу, можна чекати від диявола?

Одержимий бісами кричав: «Що Тобі до мене, Ісусе, Сину Бога Всевишнього? Заклинаю Тебе Богом, не муч мене!» (Марка 5:7). Якщо учні Христа після того, як утихомирилося Галилейське море, й запитати боялися, Хто ж Він насправді, то біснувати впевнено заявляли: «Ісус – Син Божий!», – і були праві. Однак, визнавши істину, вони намагалися посіяти насіння сумніву. Вони кричали, що Ісус – мучитель. І сьогодні, майстерно змішуючи правду з неправдою, сатана часто домагається свого.

Де кілька років тому в Базелі (Швейцарія) проходила традиційна виставка-ярмарок годинників і ювелірних виробів. Водночас у сусідньому місті Ла-Шо-де-Фон, столиці швейцарської годинникової промисловості, проходила інша «виставка». Просто в центрі розклали 8000 годинників, яких ушент розчавив каток. Чому? Справа в тому, що ці годинники були фальшивими – підробками швейцарських фірмових годинників.

В останні десятиліття швейцарські годинникові фірми страждають від конкуренції китайських (і не тільки) виробників-шахраїв, що заповнили ринок величезними партіями підробок. Ще в 1984 році у світі продавалося близько двох мільйонів годинників-підробок, тоді як щорічна продукція швейцарських фірм і нині не перевищує 250 тисяч штук. Таким чином, фальшивих годинників випускається приблизно вдсятеро більше, ніж справжніх. І не завжди покупець може відрізнити справжній швейцарський годинник від підробки.

Збитки від неправди набагато страшніші, ніж ми собі уявляємо. Історики підраховали, що за п'ятдесят століть народи пережили 14,5 тисяч великих і малих воєн. Стріли, мушкети, пушки й авіабомби забрали в цих війнах життя близько чотирьох мільярдів людей. «А як це стосується нашої теми?» – запитаєте ви. Біля джерела кожної війни стоїть неправда, висловлена принаймні однією із сторін.

Девід Лівінгстон у своїх замітках писав про те, як відповідають жителі Африки на запитання: «Що нового?». Вони завжди починають так: «Новин

Д. Арраїс

немає, я чув одну тільки неправду», – і потім розповідають усе, що знають.

Повернімося до подій у Герасинському краю. Біси, бачачи, що Ісус не відповідає на їхні крики, почали просити Його, щоб Він дозволив їм увійти в тварин. Христос їм дозволив. Потім грішні ангели вселили людям думку, що в загибелі тварин винен Христос. Яка неправда, яке підступництво! Біси й сьогодні намагаються применшити місію Христа й показати у фальшивому світлі Його святий характер. І ми знову стаємо свідками масового відкидання Христа.

Те ж саме відбулося й на околицях Гераси. Жителі Герасинської країни не захотіли прийняти Ісуса. Одні не хотіли цього, тому що Ісус був схожий на подорожнього, Який прямував у Єрусалим, – а це зачіпало їхню національну гордість. Як їм спілкуватися з євреями, які мають власну, не таку, як у них, релігію?

Інші не хотіли прийняти Христа, тому що боялися, що Він знищить іншу худобу й, можливо, майно та запаси їжі та Своєю присутністю зробить їхнє життя ще важчим.

Треті не захотіли прийняти Христа тому, що їм потрібно було відмовитися від власної релігії, вигаданої й створеної ними самими, – релігії, далекої від справжнього поклоніння Богові.

У всіх трьох випадках гордість, користюлюбство, марнославство стали перешкодами для прийняття Христа. Як боляче Ісусу, коли люди не прагнуть, щоб Він увійшов у їхній дім і залишився в ньому!

Чому сьогодні наші двері наглухо зачинені? Чи ми боїмося, що до нас зайде незваний гість? Ісус не може увійти в наш дім без нашої згоди.

З іншого боку, ми готові відчинити двері будь-кому, хто принесе в наші оселі матеріальне благополуччя, але якщо ми з подібними намірами вирішимо впустити в наш дім Ісуса, то виявимо, що біля дверей нікого немає.

Жителі Герасинської країни боялися, що Христос принесе їм нещастя, і думали, що без Нього їм буде краще – вони знову стануть розводити величезні стада свиней, будуть ситі й задоволені. Вони з радістю прийняли б такого Ісуса, Який схвалював би їхню особливу любов до свинарства й зціляв їх від різних хвороб. Такого Бога шукає більшість людей. А що потрібно нам? Якого Бога шукаємо ми?

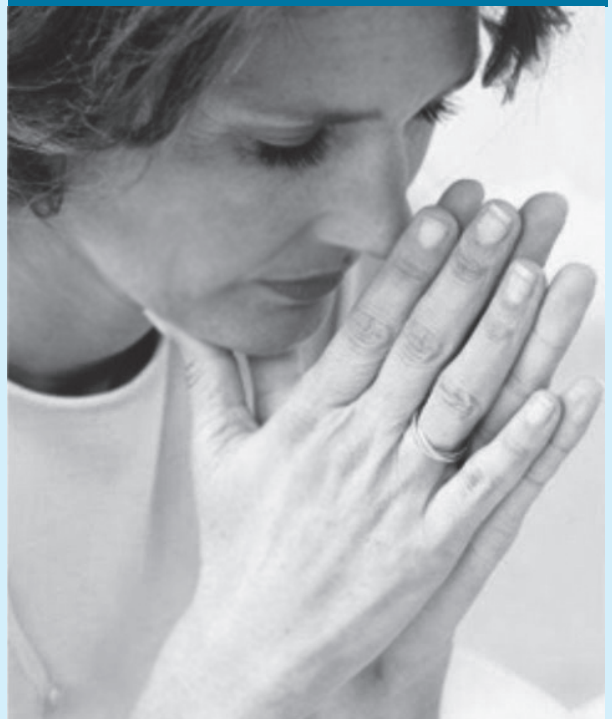
Жителі Герасинської країни не захотіли, щоб Христос був у їхньому домі, і Господь нехайно залишив їх. Христос ніколи не нав'язує Себе людям. Сьогодні світ глухий до закликів Христа. Світ хоче вирішувати свої проблеми без Бога, без Його допомоги, без Його участі. Тому всюди панують суєта й хаос. Ми зі страхом і недовірою дивимося в майбутнє. Моральна чистота поступово зникає як щось непотрібне, як перешкода. Бог світові не потрібний. Герасинська країна з її загиблими тваринами – ось наш світ.

У давньоримському праві сказано: «Людські справи ніколи не будуть процвітати, якщо справи Божі у зневазі».

«У кого релігія на другому плані, у того її зовсім немає! Бог сумісний багато з чим у серці людини, але несумісний з одним – щоб Він був на другому плані. Той, хто відводить Йому друге місце, – не відводить ніякого» (Д. Рескін).

У серці жителів Гераси Христос був на другому плані. Не допускайте такої самої помилки! Відчиніть двері свого серця перед Ісусом і скажіть: «Господи, займи перше, найпочесніше місце в моєму домі!»

Перемога над спокусами

Сьогодні, як і в усі часи, найбільшим злом у нашому світі залишається гріх. На жаль, ми народжені в гріху. Саме тому в нашому суспільстві так багато проблем – соціальних, моральних, духовних. Світ здригається від воєн, його мешканці приречені на страждання й смерть. Якби на землі було таке місце, де немає гріха, то, напевно, його можна було б сміливо назвати раєм.

Ворог роду людського використовує різні спокуси, щоб підштовхнути нас до вчинення гріха. І тому Ісус у Своїй молитві «Отче наш» говорить: «...! не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого...». Господь знав, що найбільше болю нам завдадуть саме спокуси. На жаль, спокуси знайомі кожному. Спокушаються всі – і діти, і молодь, чоловіки й жінки, багаті й бідні, християни й невіруючі, пастори й інші члени Церкви.

Кожний із нас розуміє спокуси по-своєму. Те, що є спокусою для однієї людини, зовсім не хвилює іншу. Безумовно, в усіх випадках предмет спокуси є для нас бажаним. Диявол завжди показує нам привабливий бік забороненого плоду. Він ніколи не покаже того, що буде після нашого падіння, – страждання, втрату, почуття провини.

Що ви відчуваєте, коли чуєте слово «спокуси»? Що є спокусою для вас? Можливо, вас переслідують спо-

куси, які заважають вам у служінні й перешкоджають вашому духовному росту? Чи вірите ви у свою перемогу над спокусами? Я запитую не просто так. Навколо нас чимало християн, які перестали вірити в те, що вони можуть здобути перемогу над спокусами. Вони говорять, що багато разів намагалися зробити це, але в них нічого не вийшло. То чи варто мучити себе, постійно розчаровуючись у вірі?

Є декілька причин, чому нам слід продовжувати боротьбу зі спокусами.

Наші погані звички перешкоджають Богові діяти й позбавляють Його можливості подарувати нам перемогу над спокусами.

Щоразу, коли ви впадаєте в спокусу й грішите, ви будете відчувати себе негідними спілкування з Христом. Поступово у вас зникне будь-яке бажання ділитися своєю вірою з іншими людьми. Ви вже не зможете сказати їм, що ви вільні й живете переможним життям у Христі. Проте щоразу, коли ви виходите переможцями в боротьбі зі спокусою, ви радієте, і ваше бажання ділитися з людьми вісткою про Ісуса зростає.

Один вчинений гріх завжди призводить до наступного.

Еллен Уайт у книзі «Патріархи й пророки» говорить про те, що «хто піддався спокусі один раз, зробить це набагато швидше наступного разу. Кожне повторення гріха ослаблює опір, засліплює очі та приглушує голос сумління. Кожне насіння поблажливості принесе свій плід» (с. 268). Утім щоразу, коли ми твердо в ім'я Христа говоримо «ні» спокусі, ми стаємо сильнішими, і нам легше сказати «ні» новій спокусі.

Знайомство з гріхом робить жорстоким серце.

«Не засмучуйте Святого Божого Духа» (Ефес. 4:30). У Посланні до євреїв 4:7 написано: «Сьогодні, коли почуєте Його голос, не зробіть закам'янілими ваші серця». Чинячи гріх, ми притупляємо свою духовну чутливість і озлоблюємо свої серця.

Це серйозна перешкода, яка заважає нашому духовному росту й служінню.

Результатом гріха завжди буде смерть.

«Кожний випробовується власною пожадливістю, що затягує і вловлює. Пожадливість дає зачаток і породжує гріх, а вчинений гріх породжує смерть» (Як. 1:14, 15). У цьому уривку Яків описує взаємозв'язок спокуси, гріха й смерті у вигляді арифметичної дії: спокуса + гріх = смерть. Щоразу, коли ми впадаємо в спокусу й чинимо гріх, у наше життя приходить смерть. Спокусившись, ми, можливо, назажди втратимо репутацію, зруйнуємо свою родину, втратимо віру або навіть життя.

У зв'язку зі служінням мені часто доводиться їздити у відрядження. І щоразу моя дружина, проводяючи мене, обіймає й говорить: «Ти їдеш, і тебе можуть спіткати спокуси. Коли ти з ними зустрінешся, не забудь про те, що вдома тебе чекає дружина, яка любить тебе з 15 років. Збережи нашу любов. Пам'ятай, що в нас з тобою двоє дітей, вони пастори, вони люблять і поважають тебе. Пам'ятай, що ти священик у своїй родині». Я намагаюся ніколи не забувати про це.

Дорогі брати й сестри, пам'ятайте, що спокуси підстерігають кожного з нас. Багато людей схильні виправдовувати свої провини. Вони говорять: «Ну що з мене взяти? Я ж людина! Ніхто в цьому світі не досконалий. І, звичайно, я не залізний. Якщо моє серце й думки недосконалі, то хіба можна чекати від мене досконалих учинків?». На перший погляд, такі виправдання здаватимуться логічними. Проте в Біблії сказано: «Вам випало лише людське випробування. Та вірний Бог не допустить, щоб ви випробовувалися понад міру, але при випробуванні дасть і вихід, аби ви могли його витримати» (1 Кор. 10:13).

Є ще одне виправдання, яке часто можна почути від людей, котрі намагаються пояснити причини свого падіння: «Я живу в грішному світі. І поки існує гріх, будуть і спокуси,

поки є спокуси, буде боротьба. Навіщо нам жити в постійній боротьбі?». Господь працює над нами, допомагаючи долати спокуси. І в цій боротьбі, у нашому прагненні побороти спокуси Господь намагається зростити в нас терпіння й здатність опиратися гріху.

Ви прийшли в цей грішний світ не для того, щоб стати іграшкою в руках диявола. Ви були створені Небесним Отцем, щоб перемагати й жити життям переможців у Христі Ісусі. Навіть якщо перемога ваша не буде миттєвою, ви завжди можете розраховувати на Божу милість і любов. У Біблії написано: «Блаженний муж, що подолає спокусу, бо коли буде випробуваний, то одержить вінець життя, що його Господь обіцяв тим, хто любить Його» (Як. 1:12). Господь бажає дарувати вам перемогу саме там, де ви до цього дня зазнавали поразки. Моліться про це й просіть Його про допомогу, про прощення, про силу Духа Святого. Відкрийте Господу своє серце, покайтеся у своїх гріхах, долайте спокуси Його силою. Станьте переможцями в цій великій боротьбі між добром і злом!

Віктор Козаков

ІВАНА 3:16

*«Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне»
(Івана 3:16).*

Проповідь Євангелія можна назвати однією з головних тем Святого Письма. Вона проходить червоною ниткою через усю Біблію. Прочитаємо основний біблійний вірш, який говорить про благовістя: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16). Я переконаний, що саме в цьому вірші закладена головна ідея Плану спасіння, місії й благовістя.

Ісус Христос був першим новозавітним місіонером і благовісником. Він показав нам приклад і дав доручення, щоб ми також звершували цю велику й важливу справу.

Розглянемо три важливі принципи успішного благовістя Христа. Аналізуючи наші місіонерські проекти, ми можемо бачити, який з видів нашої діяльності більш успішний і що можна було б зробити набагато краще. Зауважуючи недоліки, ми розуміємо, що необхідно навчати людей, щоб вони отримували спеціальні знання й навички. У наш час потрібно шукати нові методи, щоб досягати людей, котрі живуть у нашому грішному світі. Важливо, щоби благовісники усвідомлювали, яку вістку вони несуть, і правильно представляли її людям.

ЛЮБІТЬ ЛЮДЕЙ

Справжня, безкорислива любов показує саму природу благовістя. Служіння Христа було засноване на любові до людей, котрі гинуть. Любов керувала Ним, коли Він пожертвував Своєю славою й прийшов на цю грішну Землю. Слово Боже відкриває нам характер Бога, називаючи Його милостивим, справедливим, довготерпеливим. Чимало текстів Святого Письма розповідає про те, який Бог, але один з них найкраще відкриває сутність природи Бога: «Бог є любов» (1 Івана 4:8).

Отець, віддаючи Свого Сина людям, знав, що вони не приймуть Його. Любов у серці Христа зародилася не тоді, коли Він прийшов на Землю. Вона не з'явилася в Його серці тому, що Він побачив, які чудові люди живуть на Землі. Любов – це сутність Бога. Усе служіння Христа на Землі на ділі виявляло любов Божу до людей. Він співчував їм, брав участь у їхньому житті, прагнув задовольнити їхні потреби, служив їм, зціляв хворих, допомагав стражданням, воскрешав мертвих. Христос ішов від міста до міста, від селища до селища, і там, де Він проходив, часто не залишалося жодного нужденного. Він служив людям, які так рідко проявляли до Нього любов і часто бували невдячними.

Що спонукає нас благовістити, розповідати людям про нашого Спасите-

ля? Прагнення хрестити якнайбільше людей? Сприяти кількісному росту Церкви? Або швидше виконати нашу місію, тому що ми чекаємо, коли ж, нарешті, прийде Ісус Христос? Це хороші мотиви. Але Господь говорить, що найголовніший мотив, який повинен лежати в основі нашого благовістя, – це любов.

Роздумуючи про наші місіонерські програми й проекти, ми розуміємо, що нам є про що молитися. Прагнувши досягти бажаного результату, ми часто випускаємо з уваги ті справжні мотиви, якими має керуватися наше служіння.

Як нам знайти таку любов? Як нам навчитися любити так, як Христос полюбив нас? Тільки дивлячись на Христа, спілкуючись із Ним, живучи й служачи разом з Ним, ми можемо стати подібними до Нього. Згадайте двох учнів – Івана та Якова, яких називали «синами грому». Вони прийшли до Христа й запитали: «Равві, де Ти живеш?». Христос сказав їм: «Ходіть і подивитесь! Вони прийшли й побачили, де Він перебував, і залишалися в Нього того дня» (Івана 1:38, 39). Вони побачили в Христа щось таке, що торкнулося їхніх сердець і спонукало залишитися з Ним. Вони не відразу стали люблячими й жертвними апостолами Христа. Одного разу вони попросили Ісуса дозволити їм звести вогонь з неба, щоб вирішити

проблему (див. Луки 9:54). Але, спілкуючись із Христом, вони поступово змінювалися й ставали подібними до Нього. Так продовжувалося з дня на день. Згодом Іван став апостолом любові. Апостол Павло відкрив нам цей дивовижний принцип духовного перетворення: «Ми ж усі з відкритим обличчям, мов у дзеркалі, оглядаємо Господню славу і перетворюємося в той самий образ від слави в славу, як від Господнього Духа» (2 Кор. 3:18). Так змінилися Яків, Іван, Савл.

Нещодавно серед членів Церкви проводилося опитування. Одне з його запитань звучало так: «Яку найважливішу рису повинен мати ваш пастор?». Більше 90% опитаних відповіли: «Любов до людей, яким він служить». Любов – єдиний мотив, який повинен спонукати нас до місіонерського служіння.

БУДЬТЕ ГОТОВІ ВІДДАВАТИ Й СЛУЖИТИ

Читаючи слова апостола, записані в Євангелії від Івана 3:16, ми бачимо, що любов Бога проявляється в ділах. Ця любов не тільки заявляє про своє існування, вона діє, вона віддає. Бог так полюбив нас, що віддав нам найдорожче для Нього. У цій жертві була виявлена Його любов. Христос, живучи на цій Землі, служачи людям, готовий був пожертвувати всім: часом, силами, коштами, власним комфортом. Усім без винятку. У Нього був Небесний Дім, але Він залишив його. У Нього було життя, і Він віддав його нам.

Успіх нашого благовістя вимірюється не стільки числом тих, кого ми привели до Бога або кому проповідуємо, скільки нашою любов'ю до тих, кому ми свідчимо, і нашою жертовністю. Нещодавно я почув такі слова: «Сьогодні люди не знають, що таке жертовність. Єдине, що вони знають про жертовність, – як це слово пишеться». Ми живемо в суспільстві, яке звикло споживати. Давайте задумаємося про мотиви, які спонукують нас до служіння. Роздумуючи про це, ми часто виправдовуємося, порівнюючи себе з іншими людьми: «Невже я гірший?» або «Я ж такий, як усі». Але порівнювати себе ми повинні тільки з Христом.

Вісниця Божа одного разу сказала, що якби ми усвідомлювали цінність

однієї людської душі так, як її бачить Бог, то наше служіння було б досконалим. Коли я буваю у великих містах і бачу натовпи людей, на пам'ять мені приходять біблійний вірш: «Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться, – хіба не підтримаєш їх?» (Пр. 24:11). Неможливо мати успіх у благовісті, якщо ми нічим для нього не пожертвували, якщо нічого не віддали, нічого не вклали в справу спасіння. Багато з нас, напевно, бачило фільм «Список Шиндлера». У ньому показано, як людина, котра мала в цьому житті достаток і вплив у суспільстві, під час війни почала спасати приречених на смерть євреїв. У результаті чоловік урятував від смерті близько 1200 осіб. В останніх кадрах фільму показано прощання ув'язнених зі своїм благодійником після того, як було оголошено про капітуляцію німецьких військ і закінчення війни. Урятовані ним люди віддали йому каблучку, на якій були вирізьблені слова: «Спасаячи одне життя, ти спасаєш цілий світ». І, дивлячись на цю каблучку, він, розчулений, поглянув на свій золотий партійний значок і вигукнув: «За цей значок я міг би врятувати ще два життя! Навіщо мені автомобіль? Адже це десять людських життів!»

БЛАГОВІСТІТЬ УСІМ, НЕЗВАЖАЮЧИ НА ЧАС І МІСЦЕ

Служіння не повинно обмежуватися яким-небудь географічним місцем або якоюсь групою людей. Задум Божий про спасіння усього світу, вкладений у слова Івана 3:16, втілюється в служінні Христа. Ісус закликає простих рибалок стати Його учнями. Потім Він іде в Кану Галилейську. Він не ділить людей на тих, хто гідний Його проповіді, а хто – ні. Він благовістить усім. Далі ми читаємо про Никодима. Незважаючи на те що Никодим боявся суспільної думки й не хотів, щоб люди знали про його візит до Ісуса, Христос прийняв його, відповів на його питання й благовістив йому. Потім Іван розповідає про зустріч Христа із самарянкою. Ісус спеціально прийшов у місто Сіхар, щоб зустріти цю жінку й передати їй вістку надії, допомогти їй знайти спасіння. У результаті цього служіння багато жителів міста прийшли до Христа.

Чи готовий ти стати таким благовісником, яким був Ісус Христос? Чи відчуваємо ми свою відповідальність, чи є в нас це спонукання й головний мотив – любов? Сьогодні Бог закликає нас любити людей, жертвувати собою й своїм комфортом заради їхнього спасіння, служити їм незалежно від часу, місця й обставин.

ЯКЩО МИ ПРАГНЕМО БУТИ СПАСЕНИМИ, МИ ПОВИННІ БУТИ МІСІОНЕРАМИ. ПАМ'ЯТАЙТЕ, ВИ – АБО МІСІОНЕРИ, АБО МІСІОНЕРСЬКЕ ПОЛЕ.

Це сталося під час війни. Якийсь солдат побачив на одній з міських вулиць голодного хлопчика з сумним поглядом, котрий сидів на узбіччі дороги. Солдат підійшов до нього й запитав, чому той сидить тут і не йде додому. Дитина відповіла, що їй нікуди йти. Тоді солдат написав на клаптику паперу декілька слів, простягнув його хлопчикові й сказав, що він повинен піти на зазначену вулицю й знайти великий будинок. Потім потрібно постукати у двері цього будинку, і коли запитують, хто його прислав, відповісти: «Івана 3:16». Хлопчик, хоча й не зрозумів нічого, але зробив усе так, як сказав йому солдат. Жінка, яка відчинила двері, почувши, що хлопчика послав «Івана 3:16», радо запросила його ввійти й нагодувала смачним гарячим супом. Хлопчикові стало цікаво, хто ж такий «Івана 3:16», що лише завдяки його імені незнайому, покинуту всіма дитину приймають у гарному будинку й так смачно годують? Потім маленькому гостеві приготували теплу ванну, помили його, переодягли в чисту білизну й поклали в постіль. Засинаючи, хлопчик подумав, що було б непогано познайомитися з цим таємничим «Івана 3:16».

Нехай Бог допоможе нам зрозуміти глибокий зміст цієї простої історії. І нехай допоможе нам Господь не просто знати Івана 3:16, але й керуватися його порадами на практиці, у нашому служінні, роздумуючи про зміст, записаний у словах цього біблійного вірша.

ЯК Я ПРОЖИЛА ЦЕЙ РІК?

Тетяна Смішна

*Кожний Новий рік
наштовхує мене на
роздуми: «Як я про-
жила цей рік? Що
доброго зробила,
значущого й потріб-
ного? Які помилки
допустила у своєму
християнському
житті? І як їх ви-
правити й більше не
повторювати?»*

Якось я запитала одну невіруючу знайому: «Які висновки ти робиш напередодні Нового року?» Вона сумно відповіла, що її життя не має сенсу. Напевно, так часто кажуть люди, які особисто не зустрілися з Ісусом Христом. Тільки одні про це говорять прямо, а інші приховують глибоко в душі й прагнуть довести, що все в них у житті добре й без Бога.

Яким було в цьому році моє християнське життя? Скільки разів цього року сатана розставляв свої тенета, скільки разів я потрапляла в них?! Скільки разів Ісус піднімав мене, лікував душевні рани й вказував, як іти далі й не звертати уваги на інших?! Згадую одну цікаву історію зі Старого Завіту.

«А тепер візьміть, і зробіть одного нового воза, і візьміть дві дійні

корови, що на них не накладалося ярма, і запряжіть ті корови до воза, а їхні телята відведете від них додому. І візьмете Господнього ковчеза, та й поставите його на воза... І відпустите його, і він піде. І побачите: Якщо він увійде до Бет-Шемешу дорогою до своєї границі, – він зробив нам це велике зло. А якщо ні, то пізнаємо, що не його рука доторкнулася нас, – випадок то був нам”. І зробили ті люди так. І взяли вони дві дійні корови, і запрягли їх до воза, а їхніх телят замкнули вдома... І корови пішли просто дорогою до Бет-Шемешу. Ішли вони однією битою дорогою та все ревли, і не відхилялися ні праворуч, ні ліворуч. А филистимські володарі йшли за ними аж до границі Бет-Шемешу» (1 Сам. 6:7-12).

Цікавий факт: корів, яких ніколи не запрягали й на яких не було ярма, забирають від новонароджених телят, впрягають у воза й змушують кудись іти! Для цих корів ярмо було незвичним, але вони йдуть уперед, не звертаючи ні праворуч, ні ліворуч. У них вдома залишилися телята, які потребують материнського молока, але корови, ревучи, ідуть уперед. Чому? Тому що так повелів їхній Творець.

А як же я? Чому я йду в інший бік, коли Господь показує мені правильний шлях? Чому я чиню по-своєму, коли Господь дає приклад правильної поведінки? А потім, набиваючи «гулі», каюся, плачу й розумію, яка я неслухняна дитина в Отця. І скільки ж днів, тижнів, місяців життя я прожила даремно? Чому не вмію цінувати час, даний мені в розпорядження Богом? Чому я стільки часу витрачаю на помилки й оману? Як хочеться йти вперед, не ухилятися ні праворуч, ні ліворуч, не звертати уваги на ті спокуси, які пропонує лукавий, а жити, не шкодуючи про жодну мить.

Мойсей говорить: «Скінчили літа ми свої, як зідхання». А мені хочеться сказати його ж словами: «Навчи нас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре» (Псал. 90:9, 12). Нехай Господь рясно благословить вас у Новому 2014 році та допоможе жити за Його Словом!

Павутина, як стіна

Одному християнинові через масові гоніння християн довелося втікати. Втрачаючи останні сили, він провалився в печеру. І тепер, лежачи на дні цієї печери, він готувався до смерті. Очікуючи появи переслідувачів, він дивився вгору, на отвір, у який він провалився. Через нього в печеру проникало світло. Раптом він помітив павука, який за лічені хвилини сплів павутину над отвором. Незабаром прибігли переслідувачі та, стоячи біля печери, почали міркувати, чи міг він у ній сховатися. Та побачивши неушкоджену павутину, вирішили, що його там немає, і пішли. Християнин вигукнув: «Там, де Бог, павутина, як стіна. Там, де Бога немає, там стіна, як павутина!»

Особливий подарунок на Новий рік

**«Бо ваш Отець
знає, чого
потребуєте, перш
ніж ви попросите
в Нього»
(Матв. 6:8).**

Останнім часом справи на роботі в чоловіка йшли не дуже добре: обсяг продажу скоротився майже вдвічі, що не могло не позначитися на розмірі його заробітної плати. Тому фінансові можливості нашої родини були обмеженими. Наближалися новорічні свята, а настрої був аж ніяк не святковим. Порадившись, ми вирішили відмовитися від покупки новорічних подарунків один для одного. А це означало, що я не отримаю флакон своїх улюблених парфумів, які саме закінчилися. Сумно, звичайно, але буває й гірше. Відклавши невелику суму на подарунки для дітей і на святковий стіл, цим ми й обмежилися.

Кілька тижнів тому нашу громаду почала відвідувати жінка на ім'я Хелен. Познайомившись із нею, я дізналася, що вона, полька за національністю, разом із батьками емігрувала в Америку під час Другої світової війни.

Тепер їй було 63 роки. Без чоловіка, дітей і близьких родичів, живучи в країні, яка так і не змогла замінити їй батьківщину, вона проводила свої дні на самоті, знаходячи єдину розраду в молитві й вивченні Слова Божого. Приходячи до церкви, Хелен тихо займала місце в останньому ряду. Її потреба в спілкуванні й дружбі була очевидною.

Напередодні Нового року кожна людина очікує дива. І мені захотілося зробити для Хелен щось приємне. Порадившись із чоловіком, я вирішила організувати скромний

обід і запросити на нього декількох жінок з нашої громади, у тому числі й Хелен, надіючись, що вона зможе знайти друзів.

У призначений час Хелен приїхала до нас, тримаючи в руках велику тарілку з домашнім печивом, а також маленький, гарно запакований подарунок, очевидно, шоколад.

Під час обіду Хелен поділилася з присутніми історією свого життя. Між жінками зав'язалася дружня розмова. Виявилось, що в них чимало спільних інтересів: в'язання, вирощування кімнатних рослин.

Гості з подивом слухали досвід навернення Хелен до Бога. Розповіди про те, як Ісус знаходить дорогоцінну душу й веде її до вічності, завжди зігрівають серце. Потім жінки згадували власні досвіди ходіння з Христом. Час пролетів непомітно. Це були благословенні години спілкування. Насіння дружби дало паростки, і моє серце раділо.

Ближче до вечора гості почали розходитися. Я поквапилася, щоб встигнути до приходу чоловіка приготувати вечерю для своєї родини. Лише пізно ввечері, після прибирання й миття посуду, втомлена, але задоволена, я опустила в крісло й згадала про подарунок, який принесла мені Хелен.

Надіючись поласувати солодким, я відкрила подарунок.

Як же я здивувалася, коли побачила флакон своїх улюблених парфумів! Я завмерла від здивування й захоплення та намагалася зрозуміти, як Хелен дізналася про мої вподобання.

Зателефонувавши Хелен і подякувавши їй за подарунок, я поцікавилася, як їй вдалося вгадати мій улюблений аромат. Вона відповіла, що пішла у великий магазин парфумерії, у якому були сотні різних ароматів. «Я просто попросила Ісуса показати мені ваші улюблені, – сказала Хелен, – після чого моя рука впевнено взяла з полиці саме ці парфуми».

Від Господа нічого не приховаєш. Він цікавиться всім, що пов'язане з нашим життям, аж до таких дрібниць. І час від часу Він робить наші потреби очевидними для інших людей. Безумовно, парфуми не були предметом першої необхідності, без них можна було обійтися. Цей подарунок був, як кажуть, «вишенькою, яка прикрашає верхівку торта», приємною несподіванкою.

Той факт, що Хелен подарувала мені саме те, що я хотіла, зайвий раз показав мені – у будь-яких життєвих обставинах Господь перебуває поруч із нами. Я зрозуміла: коли ти маєш бажання поділитися навіть тими скромними коштами, що в тебе є, Бог задовольнить твої насущні потреби. Цим подарунком Він немов хотів сказати: «Фінансові труднощі, які зараз переживає твоя родина, можуть спокушати тебе думати, що Я залишив тебе, однак це не так. У складні моменти життя Я набагато ближче до тебе, ніж ти думаєш!».

Р. Б.

«ШКОЛА – це моя друга родина»

Відійшов у минуле 2013 рік, забравши з собою всі життєві примхи, негаразди, розчарування. Людина з надією дивилася в майбутнє, очікуючи, що наступний рік буде як не кращим, то хоч би не гіршим. Але кожна віруюча людина, незважаючи на складне життя, з нетерпінням чекала нового 2014 року, тому що він наближає нас до зустрічі з нашим Господом.

Наприкінці року, напевно, кожна людина складає звіт перед рідними, перед Господом, перед самою собою: як прожила, що зробила корисного, кому допомогла, чи стала ближчою до Бога; пригадує всі неприємності, аналізує свої помилки і, розчаровано хитаючи головою, каже: «А скільки ще можна було б зробити!». Підбадьорена святковим настроєм, вона дає обіцянку все виправити в новому році, знайти те, чого ще не знайшла, побудувати те, чого не встигла побудувати, ошчасливити тих, кого не встигла ошчасливити, повернути частку любові тим, кого обділила.

Так само 19 грудня з нагоди свого двадцятиріччя в приміщенні Правобережного духовного центру складала свій звіт християнська школа «Досвітня зоря». У залі, заповненій гостями, панувала атмосфера радості, урочистості, хвилювання.

Усміхнені, радісні обличчя учнів, заклопотані, схвилювані вчителі – усе говорило про незвичність події. Як і заведено, на свято запросили багато гостей: серед них і ті, хто сьогодні працює в школі, і ті, хто починав цю непросту справу. Адже засновники – Церква АСД, благодійний фонд АДРА та фонд «Краще життя», а також Микола Арсенович Жукалюк, Павло Іванович Хімінець, Людмила Олександрівна Цибульська – прагнули відкрити першу християнську школу.

Початок 90-х – це були найскладніші роки не тільки для працівників школи, а й для дітей і їхніх батьків. Це були перші роки незалежності України, коли віруючі могли зітхнути з полегшенням і не ховатися з Біблією, коли люди відкривали для себе нові грані життя, пізнавали істину, коли необхідно було міняти свідомість, ставлення до життя, до християнської освіти. І з кафедри звучали слова подяки тим, хто довірив своїх дітей учителям християнської школи. Це були перші несміливі кроки, які сьогодні переросли в тверду, впевнену ходу. Протягом 20-ти років діти різних поколінь мали змогу без страху славити Господа, вивчати християнські принципи моралі. Завдяки посвяченню вчителів, які працювали й працюють сьогодні в школі, учні можуть відчут

Ольга Тофанчук,
директор християнської
школи «Досвітня зоря»

безумовну любов, турботу, їхній власний приклад навчає милосердя, терпимості.

У 2007 році під час атестації закладу комісія надала школі статус «Школа-родина». І цей статус колектив школи зміг зберегти й сьогодні. Про це свідчать дитячі твори, написані з нагоди двадцятиріччя:

«Школа – це моя друга родина. Вона особлива. Вона має двох директорів. Один директор – це людина, а другий – Ісус. Учителі навчають нас не тільки писати, читати, а й допомагають нам пізнати Слово Боже» (Діна Б.).

«Я люблю цю школу за все, що в ній є. Люблю вчителів за те, що вони нас люблять, підтримують, а найголовніше – за те, що вони за нас моляться. На мою думку, це найкраща школа в світі» (Тимофій К.).

«Я люблю свою школу за те, що вона благословенна Богом» (Микита С.).

«Я дуже люблю свою школу, тому що вона найкраща. У жодних інших школах, де я вчилася, не було такого тепла. Тут усі мені як рідні, усі щирі та дуже добрі» (Даринка Я.).

До глибини душі зворушує учнівський хор, який протягом

декількох років є учасником багатьох євангельських програм не тільки в Києві, а й в інших містах України. Школа з гордістю сьогодні може назвати учнів «маленькими левитами», адже вони нарівні з дорослими беруть участь у різних церковних проектах, займаються благодійністю і ще й встигають успішно вчитися. Випускники школи є студентами багатьох престижних коледжів, таких як медичний, політехнічний, торговельний і т. д.

Багаторічний досвід роботи школи доводить, що християнська школа має бути осередком безстрокової євангельської програми, виховувати й навчати майбутніх медикомісіонерів, літературних євангелістів, музикантів, учителів-християн.

Серед багатьох привітань звучали й слова подяки вчителям, учням та їхнім батькам, усім, хто підтримував школу матеріально, духовно, морально, усім, хто підтримував школу добрим словом, молитвою, хто вірив і довіряв.

Звіт про діяльність школи, про її життя, досягнення, про її успіхи доводить, що школа має право називатися християнською, має право на існування. Діти, які сьогодні навчаються в християнських школах – це майбутнє нашої Церкви. Господь довірив нам з вами це майбутнє. То ж давайте збережемо цю довіру!

Бути чимось більшим...

Бог бажає, щоб наш надлишок задовольняв потреби інших.

Коли Євангеліє Ісуса Христа наповнює наше життя, Божя дієва щедрість стає мотивом, формуючи й визначаючи наші життєві рішення й напрямки. Це розум Христа. Подібно до Ісуса, ми з радістю стаємо жебраками, жертвуючи своїм життям, аби збагатити життя інших – не тільки друзів і членів родини, але й чужих нам людей, враховуючи наших ворогів і нездолених.

Чим більше потреб ми бачимо у світі, тим більше будемо прагнути віддавати в ім'я Ісуса.

Одного разу Джон Уеслі (1703–1791) придбав деякі речі для свого невеликого будинку. Коли він розглядав ті декілька картин, які купив для своєї кімнати, увійшла одна з його покоївок. Була зима, і Джон помітив, що від холоду їй захищає лише тонка лляна сукня. Він хотів дати їй грошей, щоб вона купила пальто, але виявив, що в нього майже нічого не залишилося.

Раптом Уеслі усвідомив, що Господь незадоволений тим, як він витратив свої кошти. Він запитав себе: «Чи скаже Христос: „Гаразд, рабе добрий і вірний”? Ти прикрасив свої стіни коштами, які могли б

захистити цю бідну жінку від холоду! О, справедливість! О, милосердя! Ціна цих картин – страждання нещасної покоївки!»

Хіба Уеслі вчинив погано, купивши картини, щоб прикрасити стіни? Звичайно ж, ні! Проте, побачивши жінку, у якої не було пальта, він усвідомив, що витрати на облаштування інтер'єру будинку, коли поруч знаходиться людина, яка замерзає, були зайвими.

Наш погляд на те, що ми маємо, змінюється докорінно, коли ми починаємо бачити потреби світу й необмеженість Божої роботи, направленої на спасіння страждених і бідних. Коли ми наберемося мужності побачити потреби довкола нас, Христос змінить наші бажання й ми захочемо пожертвувати тим, що в нас є, заради слави Його Імені. Ми почнемо сумніватися в необхідності де-

«У нинішній час ваш достаток хай їм допоможе в їхній нестачі, щоб їхній достаток виручив вас в вашій нестачі: щоб існувала рівність» (2Кор. 8:14).

яких покупок, і те, що видавалося нам життєвим недостатком, здасться розкішшю.

У певний час Уеслі заробляв \$160000 на рік у сучасному еквіваленті, але він жив так, начебто мав \$20000 на рік. Тому він мав можливість жертвувати більше \$140 000 у сучасному еквіваленті. Святе Письмо навчає: Бог бажає, щоб наш надлишок задовольняв потреби інших (див. 2 Кор. 8:14).

Що сталося б, якби ми віддавали подібно до Бога? Не тільки наші гроші, але повністю самих себе: свій час, таланти, енергію, вплив, можливості – усе, що в нас є.

Очевидно, ніколи не настане день, коли ми постанемо перед Богом і Він скаже: «Шкода, що ти не залишав для себе більше». Швидше ми запитаємо себе: «Чому я не віддавав більше, не робив більше, не був чимось більшим?»

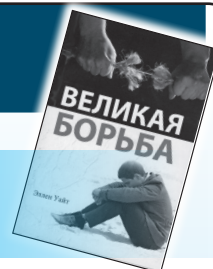
Бог подбає про нас. Усе, витрачене для Бога й інших людей, помножиться. Але справа не в поверненні, а в самому серці Бога, у тому, щоб бути в цьому світі схожими на Нього. Бог так полюбив світ, що віддав усе. А що віддамо ми?

Я НЕ ХОДЖУ ДО ЦЕРКВИ...

Дехто сьогодні говорить: «Я не ходжу до церкви. Але я вірю – у душі...» Усім, хто вірить у душі, пропонується: їсти в душі, пити в душі, якщо сподобалася дівчина, то одружитися з нею в душі. А ще можна в душі отримувати зарплату...

**ВІРА В ДУШІ –
ЦЕ ВІДСУТНІСТЬ ВІРИ ВЗАГАЛІ!**

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

ПІШЛА В ЦЕРКВУ Й...
ОПИНИЛАСЯ ВДОМАНЕ БІЙСЯ,
Я З ТОБОЮ...

«**Н**авіщо мені це потрібно? Це ганьба! Що скажуть рідні, знайомі, подруги? Мене будуть називати сектанткою! Ходити до якоїсь нетрадиційної Церкви? Це вже занадто!» – так думала я після чергової бесіди з місіонером, який спочатку відвідував мого брата-інваліда, а потім і мене залучив до вивчення Біблії. Проте, пізнавши істину, я вже не могла залишатися такою, як колись. Бог дав Закон – Десять Заповідей, і, згідно з четвертою заповіддю, потрібно дотримуватися суботи. Мені це не дуже подобалося, але треба – так треба! У результаті я вирішила: у суботу нічого робити не буду, але в Адвентистську церкву не піду!

Минув місяць. Для мене, «домашньої адвентистки», таке життя було важким. Щось було не так, чогось не вистачало...

– Допоможи мені, Господи! – молилася я. І одного разу мій погляд упав на полицю, де серед інших книг, які приніс місіонер, стояла «Велика боротьба» Еллен Уайт. Щось спонукало мене взяти її в руки. Тоді я ще не знала, що ця книга змінить усе моє життя!

Читаючи книгу про історію великої боротьби між Христом і сатаною, я відчувала, як з її сторінок лилося яскраве світло, яке пронизувало душу. За Христа не боялися вмирати мученицькою смертю... А я? Мені стало соромно, що я боюся глузувань і нерозуміння з боку знайомих.

– Усе! Більше не можу чекати, піду! Навіть якщо мені в адвентистів не сподобається або мене погано зустрінуть – залишусь! Це моя Церква! – вирішила я.

Пішла й... опинилася вдома. Це був один із найщасливіших днів у моєму житті. Я жодного разу не розчарувалася у своєму виборі, зробити який мені допомогла книга «Велика боротьба».

Дорогі брати й сестри! Еллен Уайт писала: «“Велика боротьба” повинна широко розповсюджуватися. Вона містить історії минулого, сьогодення й майбутнього. У ній читаємо опис завершальних сцен земної історії. Вона несе могутнє свідчення на користь істини. Мені хотілося б, щоб цю книгу розповсюдили більше, ніж будь-яку іншу, написану мною; тому що в “Великій боротьбі” остання застережлива вістка світові повідомляється чіткіше, ніж у будь-якій іншій з моїх книг» (Літературний євангелізм, с. 127). Тож давайте відгукнемося на цей заклик!

Олена Мартишенко

У межах проекту «Київ – місто надії» ми з одним місіонером зайшли на Михайлівський провулок, що в центрі Києва, і побачили дуже гарний елітний будинок. Ми зайшли в цей будинок, аби запропонувати книги й уроки з вивчення Біблії. Але відразу подумали: «Ну що ми тут робимо, з нами тут ніхто не захоче розмовляти». І все ж відважилися спробувати, адже з нами Бог. В одній із квартир двері нам відчинила приємна жінка. Ми, місіонери на цьому проєкті, звикли дуже швидко розповідати про мету нашого приходу, аби тільки не затримувати людей, аби їм не завдавати клопоту. І коли я почала показувати Наталі, так звуть жінку, наші книги, вона промовила: «Не поспішайте, будь ласка, розповідайте повільніше». Ми знітилися й почали показувати їй книги про здоровий спосіб життя. Жінка не дуже ними зацікавилася, але відразу сказала: «У мене є одна цікава книга “Христос – надія світу” Еллен Уайт, яку я нещодавно купила на станції метро “Петрівка”, і я її перечитую. Ще мені подарували маленьку книжечку цього ж автора – “Велику боротьбу”. Мене дуже хвилює питання: Чому люди так ставилися до Ісуса?». Побачивши, що в неї є така література, ми дуже зраділи та запропонували їй всю серію книг Е. Уайт «Конфлікт віків». На жаль, у нас були ці книги лише українською мовою, а жінка хотіла читати російською, тому ми пообіцяли принести книги згодом. Придбавши нарешті всі книги Е. Уайт, жінка промовила: «Де ж ви були так довго, я так вас чекала!». На прощання Наталя запитала, у якому порядку їй читати ці книги.

*Людмила
Цьох*

Настав час

З 10 січня
програма
в молодіжному
форматі

НАСТАВ
ЧАС
ПОЧУТИ

субота

19:20

неділя

13:20

0 (800) 50 157 80

+380 66 707 000 5

+380 93 50 157 80

+380 98 707 000 5

www.hope.ua

contact@hope.ua

5° сх-д., 12 284 V, SR 27.500, FEC 3/4
contact-hope

Незвичайний колодязь

За давніх часів був у полі незвичайний колодязь. Підходила до нього людина, опускала відро, витягала, а у відрі виявлялося те, що було в неї на серці. Спочатку люди черпали з нього любов, добро, ніжність. У кого що було – те й додавалося. Але потім у світі щось трапилося: люди почали все частіше зачерпувати з колодязя зло, заздрість, ненависть. Вони вирішили, що колодязь зіпсувався, і засипали його. Адже колодязь засипати легше, ніж очистити своє серце.

Щомісячна газета
“Адвентистський вісник”
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва “Джерело життя” **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва “Джерело життя” **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети “Адвентистський вісник” **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алексєєнко, Л. Волощук, С. Носов**
Над номером працювали: **Т. Романко, І. Джердж, О. Мехоношина**

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 –А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.